

Joanna Pociask-Karteczka

przebudzenie ewy

2018

a jednak

a jednak siądziemy razem przed domem
naszej wyobraźni
garściami czerpać będziemy zachody słońc
i wschody
to musi wystarczyć
na dziś
na jutro
na wieczność

spojrzeniem wstecz oprzemy oczy na ramionach białych gór
zawsze wiernych
wiatr od morza zaklaszcze liśćmi topoli
spłoszy przycupnięte pod kępką lawendy słowa
zbędne
to przecież nie one
uczają oddania na wieczność

Kraków, 15 sierpnia 2015 r.

and yet

and yet we will sit together in front of the house
of our imagination
with handfuls we will reap sunsets
and sunrises
it must suffice
for today
for tomorrow
for eternity

looking back we will lean our eyes against the shoulders of the white mountains
always faithful
wind from the sea will clap with the poplar leaves
and will scare words crouched beneath of lavender tuft
words are unnecessary
then they do not teach devotion forever

Kraków, 15 August 2015

Jerzemu Tawłowiczowi, w piątą rocznicę odejścia

aniele dnia ostatniego

gdy twoje skrzydła otulą mnie snem kosówki
niech zatańczą wiewiórki
wokół Smreczyńskich Stawów – uśpionych zwierciadeł nieba

figlarne myśli rozmoszczą się w soczystych wilgocią mchach
a ziemia pochłonie zgrzyt mieczy i krew

niech zaszumi wiatr w sztandarach świerków
i zamieni drzazgi dnia w pękate grona szyszek

gdy swoim skrzydłem otulisz mnie snem kosówki
skazę i cień oderwane od ciała
niech zabiorą naremne wody Dunajca
i niech w całunie jesiennych słońc
zawisnę w olśnieniu nad granią purpurowych skucin

aniele dnia ostatniego

Rusinowa Polana, 16 września 2017 r. – Zakopane (DPT Łada) 16 września 2017 r. – Kraków 27 września 2017 r.

po Bożym Narodzeniu 2017

odrzućcie

przybyli obcy
i pokłon złożyli
a swoi go nie przyjęli

owoce ich żywota brał w objęcia
wskrzeszał uzdrawiał
i prowadził

na nic wabiący zapach kadzideł i wonnych przypraw
nikt nie zapuka do drzwi

z tej krainy nikt już nie nadejdzie
na tej ziemi nikt nie usłyszy wołania
tu słowa grzechotają jak kamienie
dni grzęzną w kokonach rytuałów
ścieżki norm rozdeptane na przełaj

choć drzwi otwarte na oścież
nie warto czekać

przybyli obcy
i pokłon złożyli
a swoi go nie przyjęli

13 stycznia – 6 lutego 2018 r. Kraków – Busko Zdrój

Dr. hab. Markowi Drewnikowi

buki na wiosnę

zielonożółte kłęby tłuszczą się złotem
jak cielce
po ich gładkich ciałach zimowe niepokoje skapują w dół
niestrawione zmagania spełniają po pniach

ziemia pochłonie wszystko
i zamieni w urodzajną glebę

26 kwietnia 2017 r. prowadząc przez las Dacię do Goczałkowic – 6 lutego 2018 r. Busko Zdrój

co dalej

z jakiego prochu powstałeś
w jaki się obrócisz

dziś dwunożny
kiedyś
wyrzucony z Chaosu
pędzący w przestworzach galaktyk
ślizgiem na promieniach słońc gładziłeś swe kształty

znudzony Ziemią
patrzysz niecierpliwie w górę zadzierając głowę
meandrujesz zalotnie wśród gwiazd
uśmiechem mamisz Kosmos

to na nic
nawet tam
z jakiego prochu powstałeś
w taki się obrócisz

24 stycznia 2018 r. Monachium – Sztokholm w drodze do Turku

Dla Ani Sekuły

3M

Miłość – nigdy dość
Mądrość – nigdy dość
Modlitwa – nigdy dość

Dla Profesora Ignacego S. Fiuta

a może

słońce zaczyna już szarzyć oczywistościami wiedzy i niewiedzy
aż wstyd nie wzdychać w zachwycie
aż wstyd nie popadać w zadziwienie
a może lepiej być bytem znikąd
i widzieć tylko niebo gwiaździste nad głową
niż ciągle udawać kukłę w teatrze chaosu
marionetkę w światach alternatywnych

a może czas
by jak gość
siąść pod lipą brzęczącą pszczołami
i odpocząć
od pytań bez odpowiedzi

16 czerwca 2015 r.

Dla Piota Tawłowicza

Babia w chmurach

czasami trzeba się ukryć
zatrzeć ślady do

powietrze wypełnić nicością
gęstą jak chmury

przy widoczności zero
droga do siebie
najłatwiejsza

8 lutego 2016 r., autobus Kraków - Zakopane

Basi Wrońskiej

quasi-awatary

mówisz

*na początku Bóg stworzył Niebo i Ziemię
potem człowiek mozolnie odkrywał drogę do piekła*

o jakże rozum jest potężny
w smugi rakiet zaplatamy psalmy pychy
oddechy wzruszeń zamieniamy w ciągi spacji kropek i nawiasów
błyski źrenic wklikujemy w tysiące emotikonów

z udawanym umiarem odejmujemy cząstki siebie
ostatnie atomy człowieczeństwa
wkrótce zostanie tylko szkielet
czy zostanie

Kartezjusz czy nie wiedziałeś
że brak umiaru jest zmorą bytu

kurs z odczłowieczania
zdajemy na piątkę z plusem

mówisz

*na początku Bóg stworzył Niebo i Ziemię
potem człowiek mozolnie odkrywał drogę do piekła*

masz rację

Kraków 2010 – 2018

na widnokręgu

gdy na widnokręgu załśni biała łódź
zamilkną perły wodospadów
a spojrzenia utkwiają w pajęczynach snów
niewyśnionych
słowa znajdą właściwe znaczenie w myślach
niewypowiedzianych
dłonie zacisną palce na busoli szlaków
nieprzebytych

gdy na widnokręgu załśni biała łódź
powieki odstąpią nowe ścieżki
oczekiwane...?

Zaduszki 2012

o świcie

gdy odchodzi noc
chwytą ostatnie iskry bledniejących gwiazd
wtula w umykający mrok ciepłą od snu twarz
wznosi ręce ku niebu
potem przynosi małą kawę
zasiada obok
zastyga w oczekiwaniu wielbiąc chwilę
przygląda się szlakom myśli i pragnień
zaczyna budować mosty dnia
moje ja

14 listopada – 1 grudnia 2012 r.

...i stał się Tybet

I

wiele słońc iskrzyło na niebach wysokich
nim stał się Tybet

trzeba było usiąść znowu na skrzydle magicznego ptaka
porzucić jedwabny szlak arabskich karawan
przełknąć ostatni łyk herbaty
i zamknąć rozstaje pamięci w malowidłach porcelany

bóg o torsie lwa i ogonie smoka
rozpętał burzę nad Wielkim Murem
choć krople deszczu powoli zmyły przeszłość
nie trzeba burzyć Muru
by ujrzeć walkę bogów
akacja przy Węglowym Wzgórzu
drży niezmiennie boleśnie

atomy informacji nadal ześlizgują się po rdzawych dachach pałaców
w wąskich uliczkach Zakazanego Miasta
białe chmury iluminacje spokoju zbierają się nad niewidzialnym orszakiem
między cieniami opastych eunuchów
bezszelestnie przeciskają się przyczajone lęki
tłumione piskliwym szczebiotem konkubin

nefrytowa czara
nie chce gromadzić rozkruszonej na miast przeszłości

II

rdza żrenic
utknęła na rozmigotanych kolorami tankach
opasane wichrem ciało
bez żalu pożegnało smukłego żurawia
stąpającego po deszczowej glazurze placu
przed Świątynią Nieba

dopóki słońce
nie wznieci świętego ognia
i nie ujarzmi smoków dławiących się kurzem
mamimy czas wydeptując ścieżki na jutro i pojutrze

z zakamarków pątnicznych szat
trzeba wydobyć kamień
gładzony przez lata opuszkami wczorajszych dni
i złożyć na modlitewnym kopcu przy szlaku do nowych światów
rylcem na skale dotknąć
święte oczekiwanie góry

III

...i stał się Tybet
gdy słowa rozpadły się na tysiące skorup
w trzasku srebrnej błyskawicy nad murami Potala
białoróżowe płatki lotosu
uwolniły w pośpiechu przestrzeń porannych mantr
i tantrycznych szeptów
zagrzmiało gongiem Drepung
przyspieszyły modlitewne młynki

ukryty za progiem sen
przeniknął dymy jałowca
i przemknął między rozwianymi flagami
trzepoczącymi skrzydlacie na wietrze

przed dziś nie było nic
gdy stał się Tybet

4 września 2017 - lot z Lhasy do Chongqing – luty 2018 Kraków

in Zadar

smoothed-out

the white-silver shining pavements squeezed
into the ribbons of vastly-narrow streets

brandished

the palm of saint Anastasia
blessing immemorial-resting Uglian-island

put

sparse words to the dance
with branches of evergreen pines sparkling in the sun

took and swept away

all uncertainties

the Saturday wind in Zadar

Viena, 17 January 2016

jesień w Dalmacji

gdy dni zasypiają brązem
morze oddycha jeszcze ciepłem przeszłości
a wyspy szukają rozpalonych słońcem ciał
jak wygładzić fale
gdy wiatr przynosi słowa ociążałe od spóźnionych znaczeń
i niewyśpiewane latem pieśni

gdy dni zasypiają brązem
chodźmy w doliny szukać welonów białych mgieł
i ciszy kwitnących cyklamenów
kroplami rosy zwilżmy suchość słów

gdy dni zasypiają brązem

Brela, 6 sierpnia 2014 r.

The autumn in Dalmatia

when the days fall asleep bronze
yet the sea breathes with warmth of the past
and the islands are seeking the bodies burning of the sun
how to smooth the waves
when the wind brings words with belated meanings
and tinkling summer songs never sung

when the days fall asleep bronze
let's go to the mountain valleys
to search veils of white mist
and silence blooming wild cyclamens
let's moisture dry words
with the drops of fresh morning dew

when the days fall asleep bronze...

Brela, 6 August 2014

nareszcie

konieczne
przestaje być konieczne

stół może być spróchniały
słowa schować się do dziupli
słowa schowane w dziupli wiewiórki
a pieśń wnikać w chrobot myszy
a pieśń wnikięta w chrobot myszy

nawet stukot pociągu może zwiastować sen

szczyty nie muszą być zdobyte
wystarczy że istnieją

nareszcie
konieczne
przestaje być konieczne

26 lipca 2017 r. Kraków – Zakopane, okolice Pcimia, prowadząc Dacie Sandero z prędkością powyżej 70 km/godz.

Ks. Andrzejowi Baczyńskiemu (1957-2015)

warto

moje góry wstrzymały oddech
w oczekiwaniu na Twój oddech
szczyty zamarły na niebach bez słońc
lasy zaszumiały milczeniem

jak tu płonąć jasnością
gdy nawet aniołom odebrało mowę

za rogiem kruk dziobie ziarno jakby nigdy nic
nasrożone pióra połyskują tłustym granatem

warto wniknąć w mgłę Twoich oczu
łatwiej jest tęsknić
za Tamtymi Górami
za Tamtą Rzeką
ze Źródłem Niewyczerpanym

20 listopada – 20 grudnia 2015 r.

Mamie

zmiany

byłaś
wszystkie drogi prowadziły do Ciebie
rano wieczór we dnie w nocy
wszystko było wiadome i jasne

potem
wniknęło w moje ciało
całe Twoje życie
moje oczy – Twoje oczy
Twoje słowa – moje słowa
Twoja przeszłość – moja przeszłość
jakby ubyło własnego ja
a mimo to coraz pełniej

teraz
choć obecne w sobie
tęsknota za gestem
za drogą
za powrotem
rozbładza niebo

jutro
rzeka terażniejszości
przeniknie Wszechocean
będziemy wszędzie
i nigdzie

Kraków, 9-10 lutego 2015 r.

miejsca

czy miejsca mają pamięć
czy to my urządzamy pamięć miejscami

zdławieni odłamkami zdarzeń
znużeni szukaniem prawdy
odurzeni zdobyczami humanizmu
wracamy do przeszłości
nasłuchujemy drzew głaszczemy skały dotykamy murów
sprawdzamy tożsamość miejsc

czy miejsca mają pamięć
czy to my urządzamy pamięć miejscami

Zakopane (DPT Łada), 3 maja 2016 r.

pamięci Stanisława Żebrackiego

przeszłość

czy miejsca mają pamięć
czy to my urządzamy pamięć miejscami

zdławieni odłamkami zdarzeń
znużeni szukaniem prawdy
odurzeni zdobyczami humanizmu
wracamy do przeszłości
nasłuchujemy drzew głaszczemy skały dotykamy murów
sprawdzamy tożsamość miejsc

czy miejsca mają pamięć
czy to my urządzamy pamięć miejscami

Zakopane (DPT Łada), 3 maja 2016 r.

Tereni Gronczak

miłość

cztery ściany
diamentowa
złota
kryształowa
i czwarta o pięknie dotąd niepoznanym
z oknem
za szybą góry
te najwyższe
sufit – niebo nad głową

miejsca w niej nieskończenie wiele
pomieści wszystkich i wszystko
blask diamentów
wierność złota
czystość kryształu
i to niewysłowione

wystarczy się narodzić

Kuźnice, 3 maja 2016 r.

Zenusiowi Żebrackiemu

młodość

nie przeminęła
jest w nas

wszechmocna gwiazda naprowadzająca
czeka skrzydłami gołębia na przywołanie
przeciska się w ciasnocie pamięci
wśród win i upadków przebranych
w pstrokate kostiumy arlekinów

młodość nie przeminęła
jest w nas

Kraków, 1 maja 2016 r.

mrok

ten wiatr
przybiera na sile o zmroku
przynosi wiersze – z nimi welony dusz
można wtedy urządzić świat na nowo
choć na trzepot motyla

to wystarczy by przeżyć do jutra

Ratajów, wrzesień 2015 r.

na lotnisku

każdy osobno
w kopule własnych myśli
lub mozaik smartfonów albo tekstur tabletów
strumienie informacji płyną w różnych kierunkach
bezszelestnie

szczelne zasłony tysięcy ja-kosmosów
ocierają się o siebie
dotyki są tylko pozorne

za szybą
na popielatej tafli
przysiadły dziesiątki metalowych ptaków
świeci słońce
dla nich i dla wszystkich

każdy osobno
w kopule myśli własnych
lub mozaik smartfonów albo tekstur tabletów
strumienie informacji płyną w różnych kierunkach
tak łatwo żyć z innymi
bezszelestnie

Monachium 30 listopada – Zagrzeb 2 grudnia 2013 r.

nie ma się czego bać

obrazy pod łodziami powiek
stają się coraz bardziej ociążałe od spóźnionych znaczeń
trzepot rzes raz przywołuje
raz przegania motyle wspomnień

choć na horyzoncie słońce wtulone w kłęby granatowych chmur
nadal wymykają się niebu
żółte strumienie słów

nie ma się czego bać
to tylko czas łaskocze czoło
skrzydłem białego gołębia

Katarzynie Malickiej

nieboskłony

noc zeszła na ziemię górami
w nieboskłonie czaszki
trudno znaleźć szlaki neuronów
zakończone na szerokich równinach myśli

zostało tylko czucie
drgająca światłem przestrzeń

ciało wchłania obrazy dźwięki zapachy
słowa dziś zbędne

został tylko czucie
w każdym atomie ciała

Zakopane (DPT Łada), 11 września 2013 r.

nieodkryte lądy

nieodkryte lądy zdarzeń
czekają każdego ranka

trzeba ubrać wygodne buty
i zabrać sporo rzeczy na wszelki wypadek
by nie utknąć w pośpiechu
by nie utonąć w powszedniości
nie ugrzęznąć w odłamkach zwątpienia
nie potknąć o głązy niecierpliwości
nie roztrzaskać się o skałę uporu

to nie takie proste
odkryć na nowo znane miejsca
objąć znajomy kasztan
okiem mrugnąć do synogarlicy

nieodkryte lądy zdarzeń
czekają każdego ranka

Las Palmas – Kraków, 20 lutego – 8 marca 2017 - 11 tys. m nad Francją

Redaktorowi Maciejowi Naglickiemu

nim zapłonie noc

nim zapłonie noc
wtul twarz w poduszkę zielonych traw
i posłuchaj mądrości Ziemi
niepojętej

góra nad nami
wysuwa pierś ku niebu
szukając schronienia w psalmach
ponad symfonią wichrów

posłuchaj jak żarem złotej jesieni śpiewają lasy
szelest liści pod stopami pieścotliwie otula słowa

słowa...
słowa przemijają
nie umierają spojrzenia

Kraków (ul. Rozrywka) 26 października 2012 r

Annie Tawłowicz

noc w Zakopanem

nagle zaszumiąto świerkami
to anioły trzepocą skrzydłami
pod niebem wczesnej jesieni

usuńcie się
trzeba zrobić miejsce
anioły sfruwaj z gór

wielki księżyc świeci prosto w oczy
wypala drzazgi dnia
i srebrzy skrzydła aniołom

usuńcie się
trzeba zrobić miejsce
anioły sfruwaj z gór

w dole zgietk
na jarmarku pozorów
miraże ładu do wzięcia od zaraz

usuńcie się
trzeba zrobić miejsce
anioły sfruwaj z gór

Zakopane (DPT Łada), 9-10 października 2014 r.

Andrzejowi T. Jankowskiemu

ostatnia prośba

oczekuj nas
przy wiecznie bijącym źródle

wśród majowych bieszczadzkich buków
odzianych w zielonożłote tiule
słońce ogrzeje poranne mgły niepokojów
nim na połoninach zabrzmia dzwony światła

wiatrem znad Otrytu przywołamy wielkie rzeki
ich nurty zatopią złomiska czasu
codziennność stanie się świętem
wodospady zaperlą wieczory
i nic nie będzie już ciemne

oczekuj nas
przy wiecznie bijącym źródle

Bieszczady, 15 maja 2014 r.

pieśni wiatru

pieśni wiatru na chwile ucichły
i przyszedł czas
że dziś liczy się tylko dotyk

ukryjmy się w baldachimach platanów
lub pod skrzydłami białośnieżnych mew
niech zanoszą nasze głosy do nieba
westchnienia niech zawisną kryształami kropeł na promieniach słońca
dopóki trwa morze

niech dzień za dniem nie rośnie pustynia słów
i południowy wiatr nie wysusza dłoni oczekiwaniem

gwiazdy trącają twarz iskrami zdarzeń
przeszłość wchłaniają głębie oceanu
mimo jesieni zostawmy świetlistość twarzy
dopóki trwa morze

pieśni wiatru na chwile ucichły
liczy się tylko dotyk
dopóki trwa morze

Makarska – Breła, 27-28 września 2012 r.

podróż

i znów na skrzydłach magicznego ptaka
coraz wyżej
w dole patchworki zdarzeń układają przeszłość

trzeba przetrwać terażniejszość choć coraz trudniej
choć niebo blednie chmurami
i horyzont jak nigdy szary
dławiony nadal koniecznościami

magiczny ptak wznosi się w prawie-nicość
jak ciężko zebrać siły

wtem eksplozja słońca oślepi i piecze
prawie-nicość srebrzy się diamentem
to wystarczy by znów zatęsknić

daleka Ziemió wróć
nawet jeśli nikt nie zapuka do drzwi

24 stycznia 2018 r. lot nad Bałtykiem (Monachium – Sztokholm)

Edwardowi Bielowi

„zanim się słowo znajdzie na moim języku
Ty Panie już znasz je w całości”

Ps. 139

przystanek

kropiółka bezszelestnie flirtuje z czasem
niewyczekiwany pejzaż zamknięty w ramach białych okiennic
stał się nagle całym wszechświatem
kawałek nieba nad drzewami wycisza kraniec kosmosu

i tak jest
jest tak

słowa które zwykle gramolą się w mazi ułomności
zastygają w niemocy
tylko patrzenie zostało

myślenie obrazami
stało się modlitwą
i trwaniem

szpital w Vác – Kraków, 9-29 sierpnia 2012

Jackowi Kajtochowi

przebudzenie ewy

przez lata
drżenia serca wnikły w skalne szczeliny granitowych szlaków
biodra już zastygły w ekstazie objęć gładkiego marmuru
wzrok utkwił na pajęczynie podniebnych tęczy

nagle przyfrunął górski ptak
i przyniósł w dziobie piórko śnieżnobiałej mewy

struna harfy drgnęła
ewa przebudziła się

Brela – Vác – Kraków, sierpień 2012

przystanek

zrobiło się dziwnie ciasno w gęstwinie konieczności
nie da się w przód w tył
trzeba przystanąć
tak.
trzeba.

dni ocierają się o siebie ze zgrzytem
trzeba poszukać dodatkowych minut sekund godzin
przedłużyć czas na wypełnienie

na bok odłożyć słowa
nawet umysł
teraz Boga da się wielbić tylko niemyśleniem

zrobiło się dziwnie ciasno w gęstwinie konieczności
trzeba przystanąć
tak.
trzeba.

Zakopane (DPT Łada), 28 lutego 2016 r.

***

skłon Babiej
bierze w objęcia purpurę słońca
ból rozlewa się w chmurze
czas wracać

3 lutego 2017 r.

to Dervişe

***

unknown space and people
fulfill the land of my imagination

is the love there
is the beauty there
does the wind blowing from the sea
sing a song with friendly dancing notes
are the flowers hopefully smiling with colors
are the mountains touching the sky there

unknown space and people
fulfill the land of my imagination

Balice – Larnaka, March 29th 2017

Tryptyk „Bramy”

Brama I – Znad doliny Raby (Naprawa)

Babia wsparta na tłustych obłokach
podważa zasadę grawitacji
palce błędzą po busoli szlaków
tak trudno meblować życie po omacku

dopiero gdy droga pnie się w górę
żagle świerków i ramiona brzoź
zgarniają niepokój
i zamieniają ciszę
w „głosów zbieranie”

Brama II - Zjazd z Obidowej

niech zastygną zegary
kiedy w ciszy pełnej głosów
wzrok łapczywie wyławia znajome kształty horyzontu

choć droga jeszcze daleka
nie da się cofnąć żadnych słów
trudno zagrzebać popiół zdarzeń

jak to dobrze
że w welonach mgieł czeka tyle słów niewypowiedzianych
a krajobraz śpiewający wzgórzami kryje jeszcze
szlaki nieprzebyte

niech zastygną zegary
w znajomych kształtach horyzontu

Brama III - Dolina Olczyska

choć to brama ostatnia
prowadzi
do źródła
do początku
tutaj chęć trwania staje się jasna
spóźnione prawdy migotają w perlach wodospadów
niepokoje toną w nurcie potoku
dławione winy wyszarpuje czas i zamienia w skalne iglice
pragnienia chcą przylgnąć do ścian gładkich ustupów
i spocząć t u

choć to brama ostatnia
prowadzi

do źródła
do początku

Zakopane (DPT Łada), 28 stycznia 2013 r.

umarli

umarli choć jeszcze nie zmarli
szukamy desperacko kwantów doczesności
gromadzimy sterty niepotrzebnych słów
gramolimy się w tak zwanych zdobyczach

strusie pióra i futra norek zamieniamy dumnie na figowy liść
by nie zaszkodzić mrówkom
nie przeszkadzać lemurom

składamy do snu księgi zim
z bladymi śladami na śniegu

znakami na piasku wypełniamy zatoki próżności

w przepętnionym panteonie wolności
doczepiamy sobie z uporem skrzydła
sklejane codziennym pacierzem

aniołom kradniemy przestworza
na szlakach do gwiazd galaktyk asteroid
choć na ramionach chłód trumiennych desek

umarli choć jeszcze nie zmarli
wyławiamy z przestworzy noce
rozjaśniane słońcami cnót

umarli choć jeszcze nie zmarli

listopad 2016 (Stary Kościółek, Zakopane) – maj 2017 (ul. Rozrywka, Kraków)

vrujo* bay

the strong stream of wind were released
from the cloud-capped mountain mouth
the high Velebit took a deep breath

swept away doubts and wandering words
with brush of blasts among humble olives bulgy pines

at least came to the bay
where the wind is dying
and the day meets silence

August – September 2016

* a karst submarine spring in Dalmatia (Croatia)

Kasi Sołdańskiej

w dolinie Biokova

w krągłych ramionach doliny
warto wtulić się bez umiaru
i rozpocząć psalm wędrowania

z płaskich grzbietów szczytowych grani
ześlizgują się obnażone myśli

miejscami półki skalne
pozwalają wystać pragnienia
na żaglach wyśnionych tęsknot

na granicy żaru piekącego od cykad
i szczelin chroniących chłodne korytarze podziemnych światów
sny stają się rzeczywistością

choć góry sięgające nieba zostały w przeszłości
tu
pod stopami
głazy pozornie łagodne od wiatru
ostrzegają złowrogim grzechotem przed pustką
urwisko spada koniecznością zdarzeń

nauka gór
niskich i wysokich
jest taka sama
czas zaciera wczorajsze rany

Kraków, 19 sierpnia 2012 r.

kiedy miłość jest ciszą

kiedy miłość jest ciszą
nie trzeba szukać słów
wystarczy świst wichrów
w niebosiężnych kolumnach świerków
wystarczy śpiew wiatru w pióropuszcach palm

kiedy miłość jest ciszą
i tęsknota rozsadza każdą cząstkę kosmosu ciała
wystarczy tulić w palcach
gładkie kamyki myśli
szemrzące z falami na wybrzeżach ciepłych mórz

kiedy miłość jest ciszą
maszty wspomnień trzeba zatopić
w oceanie przeszłości

jest tu
jest teraz
jest jutro

Makarska – Brela 27-28 września 2012 r.

when love is the silence

when love is the silence
don't quest for words
the sough of gales in soaring columns of spruces
is enough
and the song of wind in the crown of palms
is enough

when love is the silence
and longing burst every part of thirsty body
it's enough just to cuddle in hands
smooth pebbles of thoughts
murmuring with waves on the beaches of warm seas

when love is the silence
masts of memories must be sank in the ocean of the past

it's here
it's now
it's tomorrow

Makarska – Brela, 27-28 September 2012.

Translated by Joanna Pociask-Karteczka & Rajan Mehta

Pawłowi „Pawciowi” Jaroszewskiemu

wigilijna podróż

a jeśli gwiazdy zawiodły
nawet ta jedna
wół i osioł nie przemówiły
karpom odebrało mowę
nieustanne dżingbellsy wzbudzają
natrętny powietrzny chaos

śnieg nie otula myśli i gałązek jodły
a mróz nie trzeszczy pod stopami
zajęty ścinaniem rozpaczy
nawet anieli umknęli w przestworza
miast skrzydłami glorii rozświetlać biel opłatka

wszechświat nieświętecznością ogarnięty

zostało to co najważniejsze
podróż w głąb siebie

Kraków, 15-16 grudnia 2016 r.

Krzysztofowi Wojnarowskiemu

„Time present and time past
Are both perhaps present in time future
And time future contain in time past”

T.S. Eliot

uwięził Ziemię w dwóch wymiarach
bezwzględnie

jego płaszczyzny
wibrują kosmosem chwil
sięgają dna
i zenitu

wydobyte z bastionu czasu wędrują do zakamarków wyobraźni
suplementy bycia na dziś
jutro
i wczoraj

Tampa, 18-20 sierpnia 2015 r.

ROZKAZ DO TATR

znów zamykacie horyzont
strzeliste wyniosłe samolubne
bezwstydne w swym pięknie
wiecznym

cóż że jesteście na wyciągnięcie ręki
skoro dziś zostały tylko niebieskobiałe doliny korytarzy
z dziuplami sal
przewieszkami kroplówek
i mozolnym wędrowaniem przez Twój sen
z przystankami nad potokami szybkich oddechów

jak to możliwe
że blednące chabrowo oczy
są ciągle promienne
i nad wyraz błękitniejsze niż niebo nad wami

wy drwicie z zanikających uderzeń tętna
obojętnie rejestrujecie coraz rzadsze oddechy

wy niewzruszone twarde graniaste
zakorzenione w magmie
mocą kipiące
dajcie dziś swą siłę
żądam
natychmiast

Kraków – Zakopane, maj – czerwiec 2018 r.

Dalmacja 2018

trzeba zeskrobać z ust rdzę słów
przywołać milczenie chwil

o świecie świergot jaskółki zasypie resztki niepokoju
fale przemięlą przeszłość
wiatr przeniknie cyprysy
i uwolni skrzydła aniołów

znów zostanie oczekiwanie

Brela – Kraków, sierpień – grudzień 2018

listopad 2018

lato wrzało słowami
piekło skwarem cierni

jak dobrze
że nastąpi jesienne ciszy zbieranie

przechodzi w szept liści – powietrznych żagli
w złotobrązowym pyle ciszy
na szlakach spokoju jesiennych Plant

grudzień 2018 r., Kraków

dla Profesora Stefana Skiby

skrupulatnie

skrupulatnie choć w roztargnieniu
gromadzisz chwile zwykłe

ktoś przypomni - nie słyszysz jak tyka?
rozkosz życia rozłóż na leżaku w słońcu
powędruj wolno miedzami
po polach beztroski

i co?...

skrupulatnie choć w roztargnieniu
gromadzisz chwile zwykłe...

poranek 10 kwietnia 2019 r., Kraków, autobus MPK 182 (w drodze do Zakopanego)

Apoluniuszowi Rajwie – w 85 urodziny

w Tatrach

i jak tu tęsknić za niebem...
gdy pękaty krokus rozchyła fioletem studnię tęsknot
a rozhuśtana kołyska Pańszczycy
bierze w objęcia różańce dni

i jak tu tęsknić za niebem...
gdy grzebień Granatów
szczesuje zrudziałą sierść pragnień tych zbędnych
a wysmukły dzięcioł
nasącza wibracją przestrzeń
gdy zięba skacząc przymilnie
zdziobuje uśmiechem okruchy bólu

i jak tu tęsknić za niebem...
gdy wał obtoków znad Zawratu
roztapia kolumny zła
zwała z piargami w dół
zatapia w czeluściach wód

i jak tu tęsknić za niebem
będąc w jego objęciach

23 marca 2019 r. Kraków, ul. Franciszkańska 3 (Kaplica
w Pałacu Biskupim) – 24 marca 2019 r. Kuźnice (dom Tereni
Gronczak

* * *

nie ma już *X*
nie ma *Y*
odszedł *Z*...

drogi odejścia różne
nagłe
z cierpieniem
i te zgodne z porządkiem rzeczy

nie ma już *X*
nie ma *Y*
odszedł *Z*...
choć rodzą się inni
pustka po nich wieczna
lecz w sercu ich więcej

dlaczego dopiero teraz...

* * *

Profesorowi Stanisławowi Mickowi

jak ptaki przelotne

„można powiedzieć tylko to
co da się powiedzieć
zawsze zostaje jakaś reszta”
B. Skulska-Papp

chcemy być jak ptaki przelotne
znać początek
i znać koniec drogi

znaczymy ślad w Kosmosie
prochem falami energią

bardziej niż oczom wierzymy mikroskopom i teleskopom
radośnie ogłaszamy odkrycia
choć ciągle brakuje nam zmiennych równań i funkcji
by opisać tą resztę

jesteśmy jak ptaki przelotne
łudząc się
że znajdziemy początek
i koniec

22 marca 2020 r., Ratajów - kwarantanna podczas III wojny światowej z użyciem broni biologicznej

marzec – kwiecień 2020

kto w tej wojnie wrogiem, kto przyjacielem
kto będzie zwycięzcą, kto przegranym
jaki rycerz kryje się za przyłbicą

nim zaczniesz światu zadawać pytania
jak
dlaczego
kto
po co

wroga zacznij szukać w sobie

2 kwietnia 2020 r., Ratajów – w czasie tzw. pandemii

TEN poranek – Wielkanoc 2019

jak każdy inny
rozpoczął się ptasim świergotem
i chrzęstem kół z kamienistej drogi na bazar

welony dusz umykały w cyprysy
budząc ospałe cykady
wiatr wymiółł oleum kobiet
i pusta jaskinia wypełniła się ptasim świergotem

nawet jeśli nie zmartwychwstał
to co
nie wystarczy
że umarł za Prawdę?

maj – lipiec 2019

TEN poranek – Wielkanoc 2020

nie jak każdy inny
w ten poranek biel hortensji srebrzy puste drogi

dziś powietrze gęste od oczekiwania
na złoty grom *wesoły nam dziś dzień...*

na próżno

choć nie jak każdy inny
w jednym niezmienny

warto
umrzeć
za prawdę

13 kwietnia 2020, Ratajów, Poniedziałek Wielkanocny

samotność gór (kwiecień 2020)

dzisiaj w dolinach mieszka tylko wiatr

łaskot skalnego rumoszu
nie stłumi okrucichów lęku
a szum jodłowych skrzydeł
nie ukoi łkania rozpaczy

na próżno czekać
by ostre granie rozłupiły niepewność prawd
a szmer potoku złagodził drzazgi wspomnień

dzisiaj góry samotne
zastygłe w beczynności

ale czekają...

27 kwietnia – 1 maja 2020 r., Zakopane – Kraków – Ratajów

z Lourdes do Gavarnie autostopem (18 września 2019)

Australijka – właścicielka pensjonatu w Gèdre
przed dwudziestoma laty poślubiła Francuza
bądź błogostawiona

nauczycielka francuskiego - mama czteroletniej Lili
pędząca do wiejskiej szkółki w Gavarnie
bądź błogostawiona

Tomas urodzony w Grenoble osiadły w Tuluzie
co dopiero przemierzył Patagonię
spędził noc w aucie by o świcie ruszyć na Monte Perdido
zachęca do odwiedzenia La Salette
bądź błogostawiony

Australijka, nauczycielka, Thomas
bądźcie błogostawieni
teraz i zawsze
i niech cisza Gavarnie przeniknie to co jest i to co się Wam zdarzy
a złomiska przy wodospadzie pochłoną zgiełk i pychę
niech promień słońca przesywający kryształ kwarcu
tkwiący w Pic du Taillon od milionów lat
nada gładkość Waszym drogom

bądźcie błogostawieni
teraz i zawsze

wrzesień 2019 r. – sierpień 2020 r., Pireneje – Kraków

Tacie*

pierwszy ON

choć serce jak ocean
zabrakło miejsca
by wypłynąć na kolejny rejs

kontynent życia pękł z trzaskiem metalu
iskry nie zabłysnęły w deszczu
moment nie przywołał zdarzeń

choć serce jak ocean
zabrakło miejsca
by wypłynąć na kolejny rejs

28 sierpnia 2020r., dzień przed ślubem Oleńki i Michała

* Tata Michał – zginął w wypadku samochodowym

jeszcze raz

tyle miejsc błyszczą w pamięci blaskiem kryształu
rysunki szlaków jasne i przejrzyste

w opadłych ramionach czuć szarpnięcie
aby tak jeszcze raz poderwać skrzydła
sięgnąć wzrokiem poza tęczę
ukłęknać i szukać światła

aby tak jeszcze raz poderwać skrzydła...

28 sierpnia 2020 r., dzień przed ślubem Oleńki i Michała

Wiersze z lat 1977-1991

***

*Przed nadejściem czarnego zmroku
Przed nadejściem jasnego poranka
U c z e s t n i c z ę*

*Deszcz przemoknięty
Gałęzie pogmatwane
w rozpacz*

*Zmurszały dach
nad zaśmieconą komnatą świątka
pokręślonego rysami czasu
woń kwiatów budzi się dopiero*

*Wspieram się na zmurszałym płocie
Nie umiem cierpieć
Pochłaniam szarość tego miejsca
Uczestniczę w misterium dnia
pierwsze rejsy motyli*

*Boję się wyruszyć dalej
Boję się powrotu
Z workiem szarego prochu na plecach*

***

*pozwalasz mi Panie upadać
przecierać oczy
pozwalasz powstawać
by droga nie miała końca*

***

*słyszę ciszę twoich oczu
w barwie górskiego nieba
zbieram słowa dla ciebie
w kroplistym pęku krokusa*

***

*z radości naszych spojrzeń
chce ulepić świat
ten mój
mały
ograniczony murem lasem rzeką
a może sobą*

***

*odszedłeś Boże młodości
Boże spontaniczności
dziś muszę lepić Cię na nowo
by choć trochę zrozumieć siebie
a wiem
że jesteś taki sam*

***

*radosne przyzwolenie na bunt
i los
kosmiczny zygzak
nie spełniony
oczekiwanie eksplozji
ze szronem lodowym
Lepiej uciekać w przestrzeń jak kometa*

***

*powracam do życia
z krainy bez dnia i bez nocy*

*z krainy chwili terażniejszej
ograniczonej tobą i mną
i ...? zdarzeń nadzwyczajnych
skrącanych pośpiechem do gestów
z konieczności wystarczających*

***

*zostaw za sobą nie domknięte drzwi
by nie czekać na ponowne otwarcie*

***

*słowa więzić już ciężko
w skorupach białych pościeli
wypranych dawno z prawdy*

*już ciemno
zbyt ciemno by szukać*

nie mówmy nic

*obawę przypasujmy do portretu złudzeń
karmionych obrazami zdarzeń
kłujących oczy
aż do ślepoty*

***

*wchodzę w moje miasto
na szare i stare ulice*

*dwunastu apostołów
w nowych białych szatach
z setkami załamania i fałdów*

*i ta wieża prawie do nieba
nad wapienną świątynią*

***

*w betonowym słupie ulicznej lampy
w betonowym chodniku przed oknem
w betonowym murze na wprost
w betonowej klatce
która jest całym jego światem
ucieka od betonowych ludzi
i od betonowych snów*

*i nie chce stać się betonem
bijąc głową w betonowy mur*

być z Tobą

*Ty Wielki
Ty Nieskończony
Ty Nieosiągalny
a bliższy
niż ja sam sobie*

*być z Tobą
jacykolwiek jesteśmy
to wystarczy nam
żyjącym
„tylko” Twoimi słowami
zbyt słabi jesteśmy
by zamieniać je w czyn*

*być z Tobą
bo
wtedy jesteśmy*

Amen

***

*być
twoim
świerszczem
za kominem
chciałabym
gdy siedzisz
przy piecu glinianym
a wiatr
śpiewa ci
o mnie
piosenkę
bez słów*

***

*ze słów niewypowiedzianych
i chwil niedokończonych
układam życie*

*myślami twymi
buduję drogę
by myśli moje
mogły płynąć
do nieba twoich oczu*

*jak trudno trwać
w tym świecie
prawdziwym*

*jak trudno mówić
gdy świat ten
jest bez słów*

***

*jeśli dach naszego domu
to niebo
i z okien do planet
tak blisko
a drzwi na oścież otwarte
dla mgieł jesiennych
i wiatru hulaki
dlaczego musimy być
tak skąpi dla siebie*

***

*tak wiele Ciebie
w ciszy
włóczędze jesiennych dni
znajduję żal
że trzeba odejść
trzymając się szeptu
opadających liści
pachnących jesienią*

***

*nasze zapatrzenia
mówią więcej
niż słowa
cóż więc jest piękniejsze
nad ciszę naszej rozmowy*

*chcę znać ciebie
z ciszy
i znać ciebie
z poszukiwania
ponad głowami tłumy*

***

*siedząc razem
mówimy
na tyle dużo i szybko
by zapomnieć o najważniejszym*

*wreszcie
idziemy
ulicą
o b o k siebie*

*jak nadrobić osobnością
to
czego nie rzekliśmy*

***

*dziś słowa
przesiewam jak mak
przez sito moich wspomnień*

*nie zostaje nic
tylko jarzębina
zachwyca jak dawniej*

*tulę się do kwiatów
i oddycham niebem*

jestem

*tak bardzo
jestem
za nas
dwoje*

***

*nim nadejdzie czas
wielu rzek
chodźmy razem
bo łatwiej
brnąć
trzymając się
za ręce*

***

*między
nami
ulica
rzeka
miasta
góry
jeziora
morza
ocean
a my
jesteśmy
coraz
bliżej*

Dom

*Kwilenie ptaka zatopione było w wilgotny mrok
i świerszcze uśpione już były
a rosy złożyły dłonie na zmęczonych trawach*

*biegliśmy by zdążyć
nim ściany naszego domu stulą się do snu*

*nasz dom
to kwiat kaczeńca*

świat zamknięty w złotej kuli

w żółtym zapachu cisza mówiła za nas

*rankiem zsuwaliśmy się po łodydze w dół
na spotkanie dnia*

*a potem
znów wracaliśmy w pośpiechu do naszego domu*

chciałeś mi otworzyć drzwi

*ktoś zerwał na bukiet
naszego kaczeńca*

***

wpłyniemy na falujący ocean traw i kwiatów
to nasz ślubny ołtarz
kochany
wiatr zwiąże nam dłonie smugami słonecznego światła
a majowy deszcz pobłogostawi nasze głowy

i będzie święto
orkiestra zagra cykaniem świerszczy basami trzmieli

ślubną wiązanę z polnych kwiatów
zostawię na ołtarzu między wierzbami

wnet wszystko ucichnie
końcem nabożeństwa
a my
wyruszymy w podróż
wzdłuż błękitnej rzeki

***

*tylu słów nie zdążę ci powiedzieć
tyle gestów zasuszę w szufladzie wyobraźni*

*w dialogu samoobsługowym
nie oszczędzę sobie komplementów
i tobie ostrych komentarzy*

*a gdy się spotkamy
na mój uśmiech odpowiesz uśmiechem*

***

*umiem cieszyć się Kosmosem
planetami pyłem gwiazdnym
dlatego tak łatwo dajesz mi radość
choć nie ma cię na wyciągnięcie dłoni
i nie ma cię na odległość wzroku
tylko myślą mogę cię dotykać*

***

*doczekałam się Haniu naszej szczęśliwej gwiazdy
wcale na nią nie czekałam tak jak czeka się na ukochanego
ta gwiazda zabłysnęła
jak mignięcie morskiej latarni
która już nigdy nie zapłonie*

i już wiem

*to samo tchnienie
to samo ciało
i ten sam ból*

*choć dwa serca
na dwóch ścieżkach*

Lucyna Najs

*Nie dane Ci było dziewczyno z Nazaretu
Żyć w cieniu kwitnących figowców
Może pragnęłaś życia obok kochanego człowieka
Może śnił Ci się fresk pełen płaczących psalmów i arcykapłanów
Ale oto przyszedł anioł
I odtąd byłaś już odpowiedzialna za swe życie przed Bogiem
Który powierzył Ci Tajemnicę
Głębia Twego istnienia wypełniła się Bogiem jak dzban
Nie było w Tobie miejsca na próżnię
I nie było w Tobie miejsca na zło
Sama stałaś się blaskiem
I koroną
Największym cudem
Swego Syna*

II

*pójdziemy
ty tu
ja tam
krokiem może nie zawsze równym
ale pewnym
pójdziemy mimo mgły i mimo deszczy
po drodze czasem aksamitnie miękkiej
jak asfalt w południe
patetycznie twardej
jak szlaki górskie
lub przyziemnie brudnej
    *jak niektóre
    słowa*
pójdziemy wiedząc o sobie
choć nie trzymając się za ręce
i dlatego
dojdziemy
do naszego
CELU*

Panegiryk

*Jakże łatwo opisać chwile nadzwyczajne,
wszystko wtedy najlepsze, najpiękniejsze, fajne
wszyscy są poruszeni, odświętnie ubrani,
chcą skorzystać z okazji i być nadzwyczajni.*

*Sensu zaś dnia szarego
nikt dziś szukać nie lubi,
twierdząc, iż życie samo
po drodze sens gdzieś gubi.*

*Łatwo jest śnić o skrzydłach,
o wzlotnych poziomach,
a już wprost zakochani
bywamy w aniołach.*

*Mozolnie się grzebiemy
od świtu do nocy
aby tylko dochować
splendoru i mocy.*

*Na nic zwykłe gadanie.
Nas szarżyzna nudzi.
My wolimy nadzwyczaj
ważne chwile i ludzi.*

*Prawdę znaną każdemu
sławię wierszem pochwalnym,
iż najtrudniej być dzisiaj
człowiekiem zwyczajnym!*

Zamiast postłowa

Joasiu...

czy wiesz Joasiu,
że Twoje wiersze fruwią
gdy je czytasz
motyl siada na moim ramieniu
unoszę się na skrzydełkach słów
wyżej i wyżej
nie mam ochoty spadać
wierzę w przyjazny wiatr

Alicja Tanew

Z podziwu

dnia 16 lutego 2006 r. w Ogrodzie Botanicznym

Joasi

Zobaczyłam Cię sercem
    serce się nie myli
z oczami to bywa różnie
wydaje nam się, że mamy wiatr we włosach
wiatr w żaglach
a potem ten wiatr
rozbija się o próżnię
    spotkałam Cię jesienią
        nie Twoją jesienią
Ty nie nadajesz się do przemijania ani trochę
Uśmiechem kwitniesz
W każdej porze roku
A przemijanie jest smutne i płoche
i jeszcze
    podpatrzyłam w Tobie
        gibkość sitowia
        i poryw strumienia
i stało się tak
że odkąd Cię znam
    wierzę w ocalenie
cokolwiek by to miało znaczyć

Alicja Tanew
siódmego marca 2008 roku w Krakowie dzień był słoneczny

W Ogrodzie Botanicznym

Zapala świece myśli
jestem jasna
wiersze podsycają płomień
który nie gaśnie
bo w ogrodzie botanicznym
na chmurach
na gałęziach
i w piwnicy
siedzą poeci z zapalkami w głowach
wystarczy
poprosić o ogień

Alicja Tanew

na rozpoczęcie sezonu poetyckiego Teatru „Stygmaty”, październik 2006